

ellers kan intet Forhold eksistere mellem dem og noget Andet, men naar Forholdet mellem de Kongevalgte og noget Andet skal forrykkes, og det ikke kan skee derved, at man indskrænker Antallet af de Kongevalgte, som vistnok synes mig en urimelig Forudsætning, saa maa det skee ved en Forøgelse af de Folkevalgte; jeg troer, at det med Nødvendighed ligger deri. Dette var angaaende de Punkter, for hvis Skyld den høitagtede Kultusminister har troet at maatte tage saa haardt fat paa mig. Der var ogsaa en Slutningsbemærkning, som han søiede til, men jeg har allerede udtalt, hvad jeg har kunnet ønske at sige derom, navnlig med Hensyn til, at jeg burde hengive mig til friere historiske Foredrag. Den høitagtede Kultusminister yttrede tillige, at jeg paa en mindre rigtig Maade havde omtalt et Skrift af Medlemmer af det andet Thing, der ikke kunde forsvare sig; det er imidlertid et Actstykke, som er sendt mig; jeg har faaet det 2 Gange paa mit Bord, det maa staae ved sig selv, og er sandelig optraadt med en saa stor Prætension, som nogeninde muligt, og om den Maade, hvorpaa jeg bedømte det, skal jeg med Hensyn til de Ord, der faldt fra den høitagtede Kultusminister, bemærke, at den er admitteret i Discusstionen i alle Lande. Det Gnefte, man maaskee kunde have Ret til at dable, var maaskee det, at jeg i min Critik skulde have haanet og spottet det; det er en SmagsSag. Jeg har kun efter min Overbeviisning paavist Urimeeligheder, og det vil jeg ogsaa gjøre; naar jeg seer saadanne politiske Lapsrier, saa anseer jeg det for rigtigt, at . . . (Formanden ringer)

Formanden: Det forekommer mig, at den ærede Taler brugte Udtrykket „politiske Lapsrier“, men det er et Udtryk, som er saa nærgaaende, at det ikke kan taales i denne Sal. Jeg tillader en saa stor Frihed, som det vel er muligt, og jeg troer derfor, at enhver Rigsdagsmand, der taler her, skulde Thingets Formand, at han ikke sætter ham i den Nødvendighed, at maatte kalde til Orden.

Timestad: Ja, jeg beder da om Undskyldning, jeg har ikke sagt det som noget Bestemt,

jeg har talt betingelsesviis. Jeg vilde kun sige, at naar den høitærede Kultusminister har meent, at jeg skulde have hengivet mig til humoristiske Excursioner, da forekommer det mig, at det er at gaae mig vel nær, idet jeg ikke har havt ifinde at være humoristisk eller gjøre Excursioner; jeg havde kun ifinde at tale efter min Overbeviisning om denne Sag.

Jeg skal nu med et Par Ord tillade mig at berøre de Foredrag, som ere blevne holdte af flere meget ærede Rigsdagsmænd heri Saalen, som enten have talt for Regjeringens Udfast, eller for en Antagelse deraf i Mangel af noget Andet. Jeg skal ikke gaae videre ind paa det Foredrag, som vi i denne Henseende have hørt fra den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgtreds (Monrad), thi jeg er fuldkommen overbevist om, at naar den ærede Rigsdagsmand næste Gang tager Ordet, ville vi i fuldt Omfang faae at høre de Grunde, han har at anføre derfor, og vi ville da faae at see, hvorvidt de ville kunne have nogen Indflydelse paa vor Stilling i denne Sag og paa vor Overbeviisning. Jeg skal ikke videre opholde mig ved, hvad den ærede Rigsdagsmand har fremhævet med Hensyn til § 45, at den Feil, der er deri, maa kunne rettes ved Hjælp af Forretningsordenen; thi med al den Tillid, jeg har til den ærede Rigsdagsmands Dygtighed, og den er sandelig ikke ringe, saa troer jeg ikke, at han kan rette en Bestemmelse, der med saa stor Bestemthed er sat i Udfastet, ved Hjælp af Forretningsordenen. Jeg skal heller ikke opholde mig ved den Bemærkning, at den Bestemmelse, der staaer i § 39, væsentlig var den samme som den, der staaer i Grundloven; det er efter min Mening en Misforstaaelse, som er tilstrækkelig gjendreven af den ærede Rigsdagsmand for Odense Amts 2den Valgtreds (Grundtvig), det er at tage Skyggen istedetfor Legemet. Men jeg skal henholde mig til de Ord, som have nærmest Hensyn til mig. Den ærede Rigsdagsmand har nemlig paa Grund af en Ytring af mig udtalt sig saaledes: „Jeg skal ingenlunde forlange, at den ærede Rigsdagsmand for Nyboder“ — det skal nu være en Vittighed — „ikke skulde kunne sige Nei, uden derved at paatage sig at danne et Ministerium“; men man bestræber